

CO PŘETRVÁ VĚKY

AL
press

edice

KIOKAN

NORA ROBERTS

edice
KIÖKAN

NORA
ROBERTS

CO
PŘETRVÁ
VĚKY

edice

KIOKAN

Copyright © 2013 by Nora Roberts
Translation © Lenka Faltejsková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DARK WITCH
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Draha Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-698-6

Síle rodiny
Těm, kdo se rodí, těm, kdo jsou stvořeni.

Kdy se my zas sejdem k vřešti?
Při hromu, blesku nebo v dešti?
Až tam ta vřava dokonána,
až bitva ztracena, vyhrána.

– WILLIAM SHAKESPEARE, *Macbeth*
(přeložil Josef Jiří Kolár, 1868)

1

ZIMA 1263

Nedaleko velkého hradu se Sorcha vracela hlubokým šerým lesem se svými dětmi domů. Dvě mladší jely na silných koních, Teagan, již byly teprve tři, při každém kroku padala hlava. Unavená, pomyslela si Sorcha, po všem tom vzruchu, oslavách Imbolcu, vatrách a hodování.

„Dávej na sestru pozor, Eamone.“

Pětiletý Eamon svou malou sestru šfouchl, aby se probrala, a pokračoval v okusování jedné z pletýnek, které matka ráno napekla.

Teagan začala fňukat. „Brzy budeš doma v posteli,“ chlácholila ji Sorcha. „Už jsme skoro doma.“

Zůstali jsme na mýtině moc dlouho, pomyslela si. Imbolc oslavoval první jarní pohyby v lůně Matky Země, přesto ještě vládla zima a noci přicházely rychle a nelítostně.

Ta dnešní byla mrazivá, ledový víchř s sebou přinášel sních a zledovatělý déšť. Celou zimu je navíc obklopovala plíživá mlha, zakrývající slunce i měsíc. V tom větru a mlze Sorcha často slychávala, jak ji volá – vábení, na něž odmítala reagovat. V tom bílošedém světě se skrývala temnota.

A s tou Sorcha nechtěla nic mít.

Její muž jí prosil, aby vzala děti a zůstala s nimi přes zimu u jeho klanu, než se vrátí z bitev, jež je třeba vybojovat. Jako manželka *cennfine*, hlavy rodu, měla všude dveře otevřené. A vzhledem k tomu, čím a kým byla, by jí nadšeně uvítali.

Ona však potřebovala svůj les, svou chalupu, své místo. Potřeba žít o samotě byla stejně silná jako potřeba dýchat.

Dokázala se postarat o svůj domov a krb, a především o vzácné děti, jež s Daithim zplodili. K tomu praktikovala své umění a plnila povinnosti s tím spjaté. Noc jí strach nenaháněla.

Všichni ji znali jako Temnou čarodějkou, která má velkou moc.

Právě nyní se však cítila sklíčená a osamělá, jako žena, která postrádá svého muže, touží po jeho teple, po urostlém pevném těle, které by ji zahřívalo za studených nocí.

Co záleží na nějakých válkách, vedených kvůli hamižnosti a ambicím všech těch malicherných králů? Chtěla mít svého muže doma, v bezpečí a zdravého.

Až se vrátí, počnou dalšího potomka a ona opět ucítí, jak v ní roste život. Stále truchlila pro dítě, které potratila jedné zlé a tmavé noci, kdy začal jejím lesem vát zimní vítr a jeho dech připomínal pláč.

Kolik jen lidí uzdravila? Kolik jich zachránila? A přece, když z ní prýštila krev, která vyplavovala ten křehký život, žádná kouzla, oběti ani smlouvání s bohy jej nezachránily.

Věděla velmi dobře, že léčit druhé je mnohem snazší než léčit sebe. A přízeň bohů je přelétavá jako bezstarostná dívka v máji.

„Podívejte! Podívejte!“ Její nestarší, sedmiletá Brannaugh, odběhla z cesty s velkým psem v patách. „Kvetou trnky! To je znamení.“

Sorcha už si také všimla drobných smetanově bílých kvítků v zmeti černých pokroucených větví. Zahнала hořkou myšlenku, že zatímco Brighid, bohyně plodnosti, požeňkala zemi, její vlastní lůno zůstává prázdné.

Sledovala, jak její dcerka, její pýcha, s bystrými očima a růžovými tvářemi, utíká sněhem. Připomněla si, že se jí dostalo požeňání. Hned třikrát.

„Je to znamení, mami.“ Tmavé vlasy se jí při každém kroku rozlétly. Brannaugh zvedla tvář k tmavnoucí obloze. „Přichází jaro.“

„Přesně tak. Dobré znamení.“ Stejně jako dnešní nevlídný den. Říkalo se, že pokud je na Imbolc pošmourno, stařena Cailleach, bohyně zimy, nenajde dříví na otop a bude muset přivolat slunce. Po takovém Imbolcu přijde jaro brzy, pravila pověst.

Trnka zářivě kvetla a vybízela přírodu, aby ji následovala.

Sorcha v dceřiných očích spatřila naději, jakou viděla i v očích všech, kdo se shromáždili u ohně, jaká čišela z jejich hlasů. Zapátrala po jiskřičce naděje i v sobě.

Nacházela však jedině strach.

Dnes večer se vrátí – cítila jej už nyní. Číhá, vyčkává, kuje pikle. Už abychom byli v bezpečí chalupy, pomyslela si, za zamčenými dveřmi, pod ochranou kouzel, kde se jí ani dětem nemůže nic stát.

Mlaskla, aby kůň zrychlil, hvízdla na psa. „Jdeme, Brannaugh, tvá sestra už usíná.“

„Na jaře se vrátí táta.“

I přes těžké srdce se Sorcha usmála a vzala Brannaugh za ruku. „Ano, bude doma na Beltain a uděláme si velkou hostinu.“

„Můžu se za ním podívat dnes večer s tebou? V plamelech?“

„Máme spoustu práce. Je třeba postarat se před spaním o zvířata.“

„Aspoň na chvíli?“ Brannaugh zaklonila hlavu, v kouřově šedých očích prosebný výraz. „Jen na chvíličku, aby se mi mohlo zdát, že je zase doma.“

Tak jako mně, pomyslela si Sorcha, a tentokrát jí šel úsměv přímo ze srdce. „Na chvíličku, až bude práce hotová.“

„A ty si vezmeš medicínu.“

Sorcha povytáhla obočí. „Ano? Vypadám, jako že ji potřebuju?“

„Jsi pořád bledá, mami,“ řekla Brannaugh sotva slyšitelně.

„Jsem jenom trochu unavená, neboj se. Hej, Eamone, drž sestru! Alastar už cítí domov, ať malá nespadne.“

„Jezdí líp než Eamon i než já.“

„No ano, ten kůň je její talisman, ale teď mu skoro spí na hřbetě.“

Cesta zatočila. Kopyta zvonila na zmrzlé půdě, kůň zamířil k maštali vedle chalupy.

„Eamone, postarej se o Alastara, dej mu dnes porci krmení navíc. Najedl ses dost, vid’?“ poznamenala Sorcha, když chlapec začal reptat.

Zazubil se na ni, krásný jako letní ráno, a ačkoli uměl seskočit mrštně jako králík, rozpřáhl paže.

Vždycky se rád mazlil, pomyslela si Sorcha, objala synka a sundala ho na zem.

Nemusela Brannaugh ani říkat, aby se pustila do práce. Dívka spravovala domácnost téměř tak dobře jako její matka. Sorcha vzala Teagan do náruče a odnesla do chalupy, přitom jí tiše šeptala.

„Je čas na spaní, broučku.“

„Jsem poník a celý den se proháním.“

„To jsi, nejkrásnější a nejrychlejší ze všech poníků.“

Oheň v krbu, z něž po tolika hodinách zbyly sotva uhlíky, neudržel uvnitř teplo. Sorcha cestou na půdu, kde spali, natáhla ruku ke krbu. Z popela vyšlehly plameny a vesele se roztančily.

Sorcha uložila Teagan do postele a hladila ji po vláskách – zářivých jako slunce, po otci – než dcerka zavřela oči, hluboké a tmavé jako matčiny.

„Sladké sny,“ zašeptala a dotkla se amuletu, který dětem pověsila nad postel. „Spi dobře a v bezpečí až do rána. Všechno, čím jsi a co vidíš, tě provede temnotou ke světlu.“

Políbila dcerku na hebkou tvářičku. Když se narovнала, zamžikala, jak ji zabolelo v břicho. Bolest se objevovala

často a zase odeznívala, s postupem zimy se však hlásila se stále větší silou. Poslechne tedy radu své dcery a vezme si lektvar.

„Brighid, v tento tvůj den tě prosím, pomoz mi uzdravit se. Mám tři děti, které mě potřebují. Nemůžu je nechat samotné.“

Nechala Teagan spát a šla pomoci starším dětem s obstaráváním domácnosti.

Když padla noc, příliš rychle a příliš brzy, Sorcha zamkla dveře a zopakovala ukládací rituál s Eamonem.

„Nejsem ani trochu unavený,“ tvrdil, ačkoli se mu klížila víčka.

„No ano, to vidím. Jsi čilý jako rybička. Dnes v noci zase poletíš, *mhic*?“

„Ano, vysoko po obloze. A budeš mě ráno zase učit? Můžu vzít Roibearda ven?“

„Budu tě učit a můžeš. Ten jestřáb je tvůj. Ty se o něj staráš, znáš ho a cítíš. Teď si odpočiň.“ Pocuchala mu tmavě hnědé vlasy a jeho oči – velké a modré jako otcovy – se zavřely. Sorcha políbila syna na víčka.

Když se z podkroví vrátila dolů, našla Brannaugh připravenou u krbu i se psem.

Září zdravím, pomyslela si Sorcha – díky bohyni – a mocí, kterou zatím plně neuchopila a nepochopila. Ještě je čas, řikala si a modlila se, aby to byla pravda.

„Uvařila jsem ti bylinkový čaj,“ oznámila Brannaugh. „Podle tvého receptu. Až ho vypiješ, bude ti líp.“

„Takže teď se staráš ty o mě, *mo chroi*?“ Sorcha s úsměvem uchopila hrnek, přičichla a přikývla. „Máš dar. Léčit je vzácný dar. S tím budeš všude vítaná a potřebná, ať půjdeš kamkoli.“

„Já nepůjdu nikam. Chci zůstat tady s tebou a s tátou, s Eamonem a Teagan. Napořád.“

„Jednou se budeš chtít podívat dál než za humna. A taky tě zaujme nějaký muž.“

Brannaugh prskla. „O žádného muže nestojím. Co bych s ním dělala?“

„Inu, to je vyprávění na jiný den.“ Sorcha se posadila ke krbu vedle ní a obě je zachumlala do širokého šálu. Pila čaj. A když se Brannaugh dotkla její ruky, přikryla její dlaň svou a propletla s ní prsty.

„Tak dobře, ale jen na chvílku. Potřebuješ se vyspat.“

„Můžu to udělat já? Vyvolat vizi?“

„Tak se předveď. Ukaž, co v tobě je. Najdi ho, Brannaugh, muže, z něhož jsi vzešla. Přivede nás k němu láska.“

Kouř zavířil, z ohniště vyšlehly vysoké plameny, které se po chvíli utišily. Dobře, pomyslela si Sorcha, zapůsobilo to na ni. Dívka se učila velmi rychle.

Obraz se pokusil zhmotnit, prohlubně a údolí v plamelech. Oheň v ohni. Siluety, pohyby a na chvíli mumlání hlasů odněkud z dálky.

Viděla soustředění v dceřině tváři, tenkou vrstvu potu z toho úsilí. Pro někoho tak mladého je to příliš těžké, pomyslela si.

„Tak ukaž,“ řekla tiše, „uděláme to spolu.“

Vyslala svou moc a spojila ji s dceřinou.

Zahučení, sloup kouře, gejzír jisker. Pak jasno.

A byl před nimi, muž, po němž obě tesknily.

Seděl u jiného ohniště, kruhu z kamenů. Světlé vlasy měl zapletené do copu, který spadal přes plášť na jeho širokých ramenou. Ve světle plamenů se zaleskl symbol, připevněný k plášti.

Amulet, který pro něj ukula z ohně a magie – pes, kůň a jestřáb.

„Vypadá unaveně,“ poznamenala Brannaugh a opřela si hlavu o matku. „Ale tak hezky. Nejhezčí ze všech mužů.“

„To je. Hezký, silný a statečný.“ Ach, jak po něm Sorcha zatoužila.

„Vidíš, kdy se vrátí domů?“

„Ne všechno je možné vidět. Snad až bude blíž, dostanu znamení. Dnes večer aspoň víme, že je v pořádku a zdravý, to stačí.“

„Myslí na tebe.“ Brannaugh se zadívala do matčiny tváře.
„Cítím to. Poznám, že na něj myslíme my?“

„Nemá žádný dar, ale má srdce a lásku. Takže možná ano.
A teď už alou do postele. Brzy přijdu nahoru.“

„Trnka kvete a Cailleach dnes neviděla slunce. Vrátil se
domů brzy.“ Brannaugh vstala, políbila matku. Když vy-
lezla po žebříku nahoru, vyběhl pes za ní.

Sorcha osaměla a dívala se do ohně na svou lásku.
A plakala.

Když si osušila slzy, zaslechla to. Vábení.

Utěšil by ji, zahřál by ji – jeho svůdné lži. Dal by jí vše, co
by si mohla přát, a ještě víc. Stačilo by odevzdat se mu.

„Nikdy nebudu tvoje.“

*Budeš. Jsi. Pojď a poznej všechny slasti a slávu. Všechnu
moc.*

„Nikdy mě nebudeš mít, ani to, co je ve mně.“

Nyní se obraz v plamenech změnil. A před Sorchou se
objevil on. Cabhan, jehož moc a záměr byly temnější než
zimní noc. Chtěl ji – její tělo, duši, její magii.

Čaroděj po ní toužil, cítila jeho chtíč jako zpocené ruce na
kůži. Ale mnohem, mnohem víc, jak věděla, dychtil po její
moci. Lačnost visela ve vzduchu jako těžká opona.

Cabhanův obraz v plamenech se usmíval, tak krásný, tak
nemilosrdný.

*Budu tě mít, Sorcho Temná. Tebe a všechno, co jsi. Jsme si
souzeni. Jsme stejní.*

Ne, pomyslela si, nejsme stejní, jsme jako den a noc, světlo
a tma, které se setkávají jen ve stínech.

*Jsi tak sama a ztrápená. Tvůj muž nechává tvé lože stu-
dené. Pojď se zahřát do mého; užít si žár. Rozdmýcháme žár
spolu. Spolu pohládneme celému světu.*

Poklesla na duchu, ve svém nitru cítila téměř bolest.

Vstala a přivolala teplý vítr, který jí zafoukal do vlasů.
Vstřebávala moc, až jí celá zářila. V plamenech jasně viděla
chtíč a chamtivost v Cabhanově tváři.

Tohle je to, co chce, uvědomovala si, síla, která jí proudí v krvi. A tu nikdy nedostane.

„Poznej mou sílu a poznej mou moc, když vládne den, když vládne noc. Svou temnou touhu mi nabízíš, v kouři a ohni přicházíš. Mám zradit svou krev, manžela, děti, a s tebou vládnout nad všemi světy. S větrem má odpověď přivane, velká trojice povstane, panna, matka a stařena, staniž se to, co stát se má.“

Rozhodila paže, vypustila svou zlost a neředěnou ženskost, nechala je zavířit místností a namířila ji přímo na jeho srdce.

Když se ozval výkřik plný vzteku a bolesti, když viděla vztek a bolest v jeho tváři, pocítila krátký přívál čisté a nespoutané radosti.

A pak byl oheň opět ohněm, plameny se ztlumily a jejich teplo zaplašilo hořkost. Chalupa byla opět jen chalupou, tichou a šerou. A ona jen osamělou ženou se spícími dětmi.

Svezla se do křesla, položila si ruce na bolavé břicho.

Cabhan zmizel. Strach však přetrvával, strach z něj a z toho, že jestli ji žádný lektvar ani modlitba nevyléčí, zůstanou její děti bez matky.

Bez obrany.

Když se probudila, nejmladší dcerka spala přitulená k ní. Pro Sorchu to byla krátká útěcha před začátkem nového dne.

„Mami. Mami, zůstaň u mě.“

„Ale no tak, holčičko, mám práci. A ty bys měla spát ve své posteli.“

„Přišel ten zlý pán. Zabil mé poníky.“

Sorše se sevřelo srdce. Cabhan se dotýkal jejích dětí – jejích těl, myslí, jejích duší? Vyvolalo to v ní nevýslovný strach a vztek.

„Byl to jen sen, holčičko.“ Přivinula se k Teagan, kolébala ji a chlácholila. „Jen sen.“

Jenže i sny mají moc a skrývá se v nich nebezpečí.

„Poníci křičeli a já je nemohla zachránit. Zapálil je a křičeli. Alastar vyběhl a srazil toho zlého pána. Já na Alastarovi ujela, ale poníky jsem nezachránila. Mám z toho pána ze snu strach.“

„Neublíží ti. To nikdy nedovolím. Jedině poníkům a jediné ve snu.“ Sorcha pevně zavřela oči, políbila Teagan do rozčuchaných světlých vlásků, na tváře. „Necháme si zdát o dalších. O zelených a o modrých.“

„Zelení poníci!“

„No ano, zelení jako tráva.“ Sorcha zvedla ruku a točila prstem, dokud jim nad hlavou nezačali tančit poníci – modří, zelení, červení a žlutí. Slyšela dcerčin smích a násilím potlačila strach i zlost.

Nikdy jejím dětem neublíží. Nedopustí to, i kdyby ho měla zabít a při tom i sebe.

„A teď všichni poníci ke žlabům. A ty můžeš jít se mnou, dáme si něco ke snídani.“

„Máme med?“

„Ano.“ Ta prostá žádost jí na tváři vykouznila úsměv. „Pro hodné holčičky máme med.“

„Já jsem hodná!“

„Jsi to nejhodnější a nejsladší srdíčko.“

Sorcha zvedla Teagan do náruče a dcerka se jí pevně chytla a pošeptala: „Ten zlý pán říkal, že si mě vezme jako první, protože jsem nejmladší a slabá.“

„Nikdy si tě nevezme, to ti přísahám na svůj život.“ Odtáhla Teagan od sebe, aby jí dcerka viděla do očí. „Přísahám. A ty, moje maličká, slabá nejsi a nikdy nebudeš.“

Přiložila do ohně, namazala chléb medem a uvařila čaj a ovesnou kaši. Všichni budou potřebovat sílu na to, co je dnes čeká. Co je třeba udělat.

Z podkroví se vynořil Eamon, vlasy rozčuchané a zježené. Zamnul si oči, začichal jako pes. „Bojoval jsem s černým čarodějem. Neutekl jsem.“

Sorše se srdce rozbušilo v prsou jako splašené. „Zdál se ti sen. Pověz mi o něm.“

„Byl jsem u řeky, v zátoce, kde necháváme lodku, a on přišel. Poznal jsem, že je čaroděj, a černý, protože má černé srdce.“

„Jeho srdce?“

„Viděl jsem mu do srdce, i když se přátelsky usmíval a nabízel mi medový koláč, ‚Tumáš, chlapče,‘ říkal, ‚přinesl jsem ti laskominu‘. Jenže ten koláč byl plný černé krve a červů – zapečených uvnitř. Poznal jsem, že je otrávený.“

„Prohlédl jsi v tom snu jeho srdce i jeho úskok.“

„Ano, pravdu.“

„Já ti věřím.“ Její malý synek má v sobě víc, než tušila.

„Řekl jsem, že nechci. ‚Sněž si svůj koláč sám, protože v ruce držíš smrt.‘ Zahodil ho a červi lezli ven a hořeli, až z nich zůstal jen popel. Chtěl mě utopit v řece, ale házel jsem po něm kamení. Pak přiletěl Roibeard.“

„V tom snu jsi ho přivolal?“

„Přál jsem si, aby byl u mě, a on přiletěl a vrhnul se na něj. Černý čaroděj zmizel jako kouř ve větru. A já se probudil v posteli.“

Sorcha jej přitiskla k sobě a pohládila.

V noci dala Cabhanovi za vyučenou, tak zaútočil na její děti.

„Jsi statečný a čestný, Eamone. Teď se nasnídej. Musíme se postarat o zvířata.“

Sorcha popošla k Brannaugh, která zůstala stát dole u žebříku. „A ty taky.“

„I mně se o něm zdálo. Říkal, že ze mě udělá svou nevěstu. Pokusil se... chtěl se mě dotknout. Tady.“ Celá bledá si zakryla hrudník rukama. „A tady.“ Ukázala mezi nohy.

Roztřeseně se přitiskla k matce a Sorcha ji objala. „Spálila jsem ho. Nevím, jak jsem to udělala, ale způsobila jsem, že mu začaly hořet prsty. Proklel mě a zařal pěsti. Vtom na postel skočil Kathel a vrčel a štěkal. A ten muž zmizel. Ale chtěl na mě sahat a chtěl mě udělat svou nevěstou a...“

Soršíným strachem probleskl záchvěv hněvu. „To se nikdy nestane. Přísahám. Nikdy se tě nedotkne. Teď se najez a sněž všechno. Čeká nás spousta práce.“

Poslala děti nakrmit a napojit zvířata, vykydat stáje a podojit krávu.

O samotě se začala připravovat a chystat si nástroje. Mísu, zvonky, svíce, posvátný nůž a kotel. Vybrala byliny, které vypěstovala a usušila. A tři měděné náramky, které jí kdysi dávno koupil Daithi na letním trhu.

Vyšla ven, zhluboka se nadechla, pozvedla paže, aby probudila vítr. A zavolala jestřába.

Přiletěl s výkřikem, který se nesl nad stromy a nad horami za nimi, služebnictvo z hradu u řeky zvedalo oči k obloze. Jeho křídla, široce roztažená, se leskla v zimním slunci. Sorcha nastavila paži a pták se snesl z oblohy, pařáty sevřely její koženou rukavici.

Pohlédla mu do očí.

„Rychlý a moudrý, silný a nebojácný. Jsi Eamonův, ale i můj. Posloužíš tomu, co ze mě vzešlo. Já posloužím tomu, co vzešlo z tebe. Potřebuji tě a žádám tě o to pro svého syna, pro tvého pána a tvého služebníka.“

Ukázala mu nůž. Jestřáb se nepohnul.

„Roilbearde, žádám tě napoprvé o tři kapky krve z tvých prsou. O jedno pírko z tvých nádherných křídel a velebím tě, žes tak dobrý přítel. Ty vzácné dary, jež od tebe dostanu, zajistí mému synovi ochranu.“

Bodla jestřába a přidržela u rány malou lahvičku, do níž zachytila tři kapky krve. Vytrhla mu jedno pírko.

„Děkuji,“ zašeptala. „Zůstaň nablízku.“

Jestřáb se zvedl z její ruky a usadil se na větvi blízkého stromu. Složil křídla a pozoroval ji.

Zapískala na psa. Kathel přiběhl a sledoval ji s láskou a důvěrou v očích. „Jsi Brannaughin, ale i můj,“ začala a zopakovala celý rituál, nasbírala tři kapky krve a chomáč chlupů z psí srsti.

Nakonec přešla do maštale, odkud se ozýval smích jejích dětí, které tu pracovaly. Z toho Sorcha čerpala sílu. Pohladila koně po hlavě.

Když Teagan spatřila nůž, přiběhla k ní. „To ne!“

„Neublížím mu. Je tvůj, ale i můj. Poslouží tomu, co vzešlo ze mě a vzejde z tebe a ty posloužíš tomu, co vzejde z něj. Potřebuji tě, Alastare, a žádám tě o to pro svou dceru, tvou paní a služebnici.“

„Neublížuj mu, prosím tě!“

„Bude to jen malé bodnutí, jen škrábnutí, a jedině pokud bude souhlasit. Alastare, žádám tě napoprvé o tři kapky krve z tvé hrudi. Z tvé hřívy překrásné o žíní jedinou, chválím tě za tvou věrnost bezmeznou. Tvé dary s mocí kouzelnou ochrání moji maličkou.“

„Jen tři kapky,“ dodala Sorcha tiše, když zvíře bodla špičkou nože. „Jedna žíně z hřívy. A je to.“ Alastar stál klidně a upíral na ni moudré oči. Sorcha přiložila dlaně k mělké raně a ta se rázem zacelila.

„Teď pojdte se mnou, všichni tři.“ Zvedla si Teagan na bok a vracela se k domu. „Víte, kdo jsem. Nikdy jsem se tím netajila. Víte, že i vy máte takový dar. Vždycky jsem vám to říkala. Vaše magie je mladá a čistá. Jednou bude silná a rychlá. Musíte ji ctít. Nesmíte s její pomocí nikomu ublížit, protože by se vám to hned tříkrát vrátilo. Magie je zbraň, to ano, ale ne zbraň proti nevinným, slabým a neškodným. Je to dar i břímě a vy ponese te obojí. A obojí předáte těm, kdo z vás vzejdou. Dnes se naučíte víc. Dávejte pozor, co dělám. Dívejte se, poslouchajte, učte se.“

Nejprve popošla k Brannaugh. „Tvá krev a má, s krví tvého psa. Krev je život. Její ztráta znamená smrt. Tři kapky mé, tři kapky tvé, tři kapky psiho přítele, kouzlo z nich vzešlé tě ochrání před újmou na duchu, na těle.“

Brannaugh bez váhání napřáhla ruku a nehnutě čekala, až ji matka bodne nožem.